

Daniels bok - nummer syttifem

De profetiske parallellene: Fra Jesajas budskap til åpenbaringer i vår tid

Jeff Pippenger

2024-02-08

Slik Jesaja framstiller budskapet som er representert ved de sekstifem årene (kapittel sju, vers åtte), for Jerusalems ugudelige leder, gjør han det ved «valkeplassen» og «enden av ledningen fra den øvre dammen», i året 742 f.Kr. 742 f.Kr. representerer 1863, for Jesus illustrerer alltid enden med begynnelsen. Opprøret i 1863 representerer i sin tur søndagsloven i De forente stater, for Jesus illustrerer alltid enden på en ting med begynnelsen på en ting. 1863 var begynnelsen på den juridisk registrerte laodikeiske adventistkirke, og den kirken blir etterlatt øde ved «det store jordskjelv» under søndagsloven. Hvordan kunne et selskap som rettslig styres av staten (ikke det motsatte, at Kirken kontrollerer Staten), fortsette å opprettholde sabbaten på den sjuende dag, på den tiden da nettopp den samme regjeringen rettslig forbyr tilbedelse på den sjuende dag?

Ved begynnelsen og avslutningen av Kristi tjeneste renses Han tempelet. Ved den første tempelrenselsen påpekte Kristus at lederne hadde gjort «hans Fars hus» til en røverhule, men ved den siste renselsen av tempelet fastslo Han at «deres hus» ble overlatt til dem øde. Det gamle Israel illustrerer det moderne Israel. Han oppreiste og renses det millerittiske tempelet ved adventismens begynnelse, men ved den endelige renselsen, renselsen av de hundre og førtifire tusen, blir det laodikeiske adventismen utspydd av Hans munn, og «deres hus» blir da etterlatt øde.

Jesaja er ved valkernes mark når han konfronterer kong Akas. Valkernes mark representerer den renselse som fullbyrdes av Paktens Budbærer, som plutselig kommer til sitt tempel og renses Levis sønner som med «valkersåpe». Denne renselsen ble fullbyrdet ved adventismens begynnelse, og den fullbyrdes igjen ved enden.

Se, jeg vil sende min budbærer, og han skal rydde vei for mitt åsyn; og Herren, som dere søker, skal med ett komme til sitt tempel, paktens engel, som dere har behag i; se, han kommer, sier Herren, hærskares Gud. Men hvem kan utholde den dag da han kommer? og hvem kan bli stående når han åpenbarer seg? For han er lik smelterens ild og lik vaskernes lutsåpe. Han skal sitte som en som smelter og renses sølv; han skal renses Levis sønner og lutre dem som gull og sølv, så de kan bære fram offer for Herren i rettferdighet. Da skal Judas og Jerusalems offer være til behag for Herren, som i gamle dager og som i fordums år. Malaki 3:1–4.

Jesaja møter Akas med tegnet i sin sønn, hvis navn symboliserer at «en rest skal vende tilbake» i de siste dager. Resten er de som «vender tilbake». Jesaja møter den ugudelige kong Akas under historien om renselsen av tempelet, som begynte i millerittenes historie i 1844 og ble brakt til avslutning ved ulydighet i 1863. I de siste dager er renselsen historien om beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Hadde millerittene fulgt Guds åpnende forsyn som fulgte etter 1844, ville de ha fullført verket.

«Dersom adventistene, etter den store skuffelsen i 1844, hadde holdt fast ved sin tro og i enhet fortsatt å følge Guds åpnende forsyn, idet de tok imot den tredje engels budskap og i Den Hellige Ånds kraft forkynte det for verden, ville de ha sett Guds frelse; Herren ville ha virket mektig sammen med deres anstrengelser, verket ville ha blitt fullført, og Kristus ville for lengst ha kommet for å ta imot sitt folk til deres lønn. Men i den perioden av tvil og usikkerhet som fulgte etter skuffelsen, gav mange av adventtroens bekjennere avkall på sin tro.... Slik ble verket hindret, og verden ble etterlatt i mørke. Hadde hele adventistlegemet forent seg om Guds bud og Jesu tro, hvor vidt annerledes ville ikke vår historie ha vært!» Evangelism, 695.

Det at de unnlot å «følge enstemmig videre i Guds åpnende forsyn», førte dem innen 1856 inn i en laodikeisk tilstand, og det påfølgende opprøret i 1863 markerte begynnelsen på vandringen i ørkenen, slik den var blitt fremstilt ved det gamle Israel da de falt i sin tiende og siste prøve og deretter ble dømt til å dø i ørkenen i løpet av de følgende førti år.

Jesajas sønn gir løftet om at ved den endelige tempelrenselsen i de siste dager «skal en rest vende om». Deres «omvendelse» illustreres av Jeremia, som fikk løftet om at dersom han ville «vende om», skulle han bli Guds vekter. De hundre og førtifire tusen er de som har vendt tilbake fra en skuffelse.

De som utgjør de hundre og førtifire tusen, har erfart en skuffelse og ventet på sin Herre. De er blitt forbildet ved de kloke jomfruene i millerittisk historie, og i både begynnelses- og avslutningshistorien blir to staver føyd sammen til ett folk under Den Hellige Ånds utgytelse i tiden for midnattsropet.

Den ugudelige kong Akas representerer Judas lederskap som vil ha hørt budskapet, men som forkaster budskapet som blir framlagt av Jesaja, og ved å gjøre det «snubler, og faller, og knuses, og fanges i snaren, og gripes». De er dem som «søker råd hos dem som har gjenferdsånder, og hos trollmenn som piper og mumler», og representerer den erfaring med spiritualismen som de bukker under for idet de mottar den kraftige villfarelse i 2 Tessalonikerbrev. Akas' forkastelse av Jesajas budskap i 742 f.Kr. svarer til 1863, da Millers budskap ble forkastet. Jesaja er et forbilde på Miller, og budskapet til både Jesaja og Miller var basert på «de sju tider», som finner sitt ankerpunkt i vers åtte i Jesaja kapittel sju. Millers sønn (Jesajas sønn) representerer Elias-bevegelsen som kommer i de siste dager.

Uttalelsen mot Akas på grunn av hans forkastelse innebar forutsigelsen om å bli erobret av kongen i nord, som i de siste dager er den trefoldige forening av det moderne Roma, som styres av pavedømmet.

Og Herren talte atter til meg og sa: Fordi dette folk forkaster Siloas vann, som flyter stille, og gleder seg over Resin og Remaljas sønn, se, derfor lar Herren elvens vann komme over dem, mektige og veldige, nemlig kongen av Assyria og all hans herlighet; og den skal stige over alle sine leier og gå over alle sine bredder. Den skal bryte inn i Juda; den skal flomme over og gå fram, den skal nå like til halsen; og dens utspente vinger skal fylle bredden av ditt land, Immanuel. Jesaja 8:5–8.

Jesaja møtte den ugudelige kong Akas ved enden av ledningen fra den øvre dammen, og selv om det blant de bibelske historikerne og arkeologene hersker usikkerhet om hvorvidt den øvre dammen var den samme dammen som Siloa-dammen på Kristi tid, fjerner sammenhengen i Jesajas profeti all tvil; for Jesaja fastslår at kongen fra nord skulle komme over Akas, fordi han hadde forkastet Sjiiloas vann, som flyter stille. «Sjiiloa» er Det gamle testamentes navn på «Siloa» i Det nye testamente.

Det var ved Siloamdammen at Jesus helbredet den blinde mannen, og den ugudelige kong Akas representerer det blinde laodikeiske lederskapet, både i 1863 og ved den snart kommende søndagsloven, som nekter å bli helbredet. «Shiloah» og «Siloam» betyr begge «utsendt», og et budskap ble sendt fra Faderen til Sønnen, som deretter ga det til Gabriel og de hellige engler for at de skulle bringe det videre til Jesaja, som frembar budskapet som var «utsendt» fra himmelen til en blind laodikeisk leder.

Ledningen fra den øvre dammen, hvor Jesaja frambar budskapet, representerer stedet hvor Den hellige ånds regn blir formidlet til Guds folk, slik det også er framstilt ved de gylne rørene i Sakarjas syn, eller ved stigen i Jakobs drøm.

Det som Gud har beredt for oss, er framstilt i Sakarja, kapitlene 3 og 4, og 4:12–14: «Og jeg tok til orde igjen og sa til ham: Hva er disse to olivengrenene som gjennom de to gullrørene tømmer den gylne oljen ut av seg selv? Og han svarte meg og sa: Vet du ikke hva disse er? Og jeg sa: Nei, min herre. Da sa han: Dette er de to salvede som står hos all jordens Herre.»

«Herren er rik på hjelpemidler. Han lider ingen mangel på utveier. Det er på grunn av vår mangel på tro, vår jordbundethet, vår lettsindige tale, vår vantro, slik den kommer til syne i vår samtale, at mørke skygger samler seg omkring oss. Kristus blir ikke åpenbart i ord eller karakter som den som er fullkommen elskverdig, og den fremste blant titusen. Når sjelen er tilfreds med å opphøye seg til tomhet, kan Herrens Ånd gjøre lite for den. Vårt nærsynte blikk ser skyggen, men kan ikke se herligheten bakenfor. Engler holder de fire vinder tilbake, framstilt som en vred hest som søker å bryte løs og fare frem over hele jordens overflate, og bærer ødeleggelse og død i sitt spor.»

«Skal vi sove helt på terskelen til den evige verden? Skal vi være sløve og kalde og døde? Å, om vi måtte ha i våre menigheter Guds Ånd og ånde innblåst i Hans folk, så de kunne stå på sine føtter og leve. Vi må se at veien er smal, og porten trang. Men når vi går gjennom den trange port, er dens vidde uten grense.» Manuscript Releases, bind 20, 216, 217.

Den «gylne olje» er budskapene fra Guds Ånd som kommer ned fra det øvre bassenget gjennom røret, som er de to gylne rørene, som er Bibelens og Profetiens Ånds to vitner, eller Det gamle og Det nye testamentet, eller loven og profetene, eller Moses og Elia.

«De salvede som står hos all jordens Herre, har den stilling som en gang ble gitt til Satan som dekkende kjerub. Ved de hellige vesener som omgir hans trone, opprettholder Herren en stadig forbindelse med jordens innbyggere. Den gylne oljen representerer den nåde som Gud holder de troendes lamper forsynt med, så de ikke skal blafre og slukne. Var det ikke for at denne hellige oljen blir utøst fra himmelen i budskapene fra Guds Ånd, ville ondskapens makter ha

fullstendig herredømme over menneskene.»

«Gud blir vanæret når vi ikke tar imot de budskap som han sender oss. Slik avslår vi den gylne oljen som han vil utgyte i våre sjeler for å bli formidlet til dem som er i mørket. Når ropet lyder: ‘Se, brudgommen kommer; gå ut for å møte ham,’ vil de som ikke har mottatt den hellige oljen, som ikke har verdsatt Kristi nåde i sine hjerter, erfare, lik de dårlige jomfruer, at de ikke er rede til å møte sin Herre. De har ikke i seg selv makt til å skaffe oljen, og deres liv går til grunne. Men dersom det blir bedt om Guds Hellige Ånd, dersom vi bønnfaller, slik Moses gjorde: ‘Vis meg din herlighet,’ da vil Guds kjærlighet bli utøst i våre hjerter. Gjennom de gylne rør vil den gylne oljen bli formidlet til oss. ‘Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier Herren, herskarenes Gud.’ Ved å motta de klare stråler fra Rettferdighetens Sol skinner Guds barn som lys i verden.» Review and Herald, 20. juli 1897.

Budskapet som Akas forkastet, var budskapet om midnattsropet, som ville ha kulminert i Kristi annet komme dersom Laodikeas lederskap hadde tatt imot budskapet til Laodikea som ble «sendt» til dem i 1856. Dette budskapet ville deretter ha vokst til et høyt rop, og Guds folk ville ha fullført verket og vært i fred. I stedet vendte de tilbake til det oppkast de var blitt utfridd fra.

Jesaja og Akas fremstilles som værende i renselsesprosessen på valkerens mark, som fullbyrdes av Paktens Budbærer i Malaki kapittel tre. De er symbolsk plassert der «oljen» (et budskap) blir utøst i Sakarjas syn, og i de siste dager er Jesajas budskap til Akas Islams budskap om det tredje Ve; det er budskapet om de syv tordners skjulte historie; det er budskapet om at den åttende er av de syv; det er budskapet om vingården; det er budskapet om «Sannhet», som alle er elementer i Jesu Kristi åpenbaring, som i de siste dager frembringer den renselse som valkerens mark representerer.

Det var og er også budskapet om de «sju tider», som forvandles fra Millers grunnstein til hjørnesteinens toppstein; for det var den første sannhet, og derfor må det også være den siste sannhet. Året 1863 markerte avslutningen på en renselsesprosess som begynte med den tredje engelens ankomst den 22. oktober 1844, og som til slutt nådde lyset om de «sju tider» i 1856. I 1844 markerte lyset om de to tusen og tre hundre år en begynnelse som ledet til avslutningen som ble markert av de to tusen fem hundre og tjue år. Likevel nekter laodikeisk blindhet, både i begynnelsen og i avslutningen, å se forholdet mellom de to synene. Året 1863 representerer avslutningen på en renselsesprosess som alltid finner sted når et budskap blir avforseglet, og den tredje engelens budskap ble avforseglet den 22. oktober 1844.

Lyset fra den tredje engel, som ble åpnet i 1844, var ikke et enkeltstående lys; det var det Søster White omtaler som «den tredje engels tiltagende lys». Den tredje engels tiltagende lys begynte i 1844 og fortsetter å tilta inntil nådetiden avsluttes; men da det først kom, og når det til sist opphører, finnes det en særskilt prøvetid for den tredje engel. Disse prøvetidene, ved begynnelsen og avslutningen, representerer også en prøvingsprosess som Daniel fremstiller som en «økning av kunnskap», og dette er også den tredje engels tiltagende lys.

Prøvelsesprosessen ved begynnelsen tok til i 1844, og det tiltagende lyset vokste i kunnskap inntil det nådde sin avslutning i 1856. Begynnelseslyset og avslutningslyset i prøvelsestiden er de to synene i Daniels bok kapittel åtte, vers tretten og fjorten, som representerer Adventismens

grunnvoll og den sentrale søyle.

Prøvetiden for den første engel begynte den 11. august 1840 og endte ved den første skuffelsen den 19. april 1844. Deretter begynte prøvetiden for den andre engel og fortsatte inntil 22. oktober 1844. På dette tidspunkt kom den tredje engel, og prøvetiden for den tredje engel fortsatte inntil laodikeisk adventisme forkastet den tredje engels lys i 1863.

Prøvelsesperioden for den tredje engel for millerittisk adventisme hadde en begynnelse og en avslutning, og begynnelsen og avslutningen må representere det samme, for Jesus illustrerer alltid enden på en ting med begynnelsen på en ting. Åpningen av den fremadskridende lysstrålen fra den tredje engel var lyset om åpenbarelsen (synet «mareh») i vers fjorten i Daniels åttende kapittel. Avslutningen på den fremadskridende lysstrålen fra den tredje engel var lyset om nedtrampingen av helligdommen og hæren (synet «chazon») i vers tretten. De to synene er profetisk sammenvevd.

Da skal du la jubelårets basun lyde på den tiende dag i den sjuende måned; på soningsdagen skal dere la basunen lyde over hele landet. 3 Mosebok 25,9.

Basunen som skulle lyde på Forsoningsdagen, som var den 22. oktober 1844, var jubelårsbasunen, som representerer den hellige syvårssyklusen, som utgjør to tusen fem hundre og tjue dager. Herren hadde til hensikt å føre det gamle Israel direkte inn i det lovede land, men deres opprør hindret at dette skjedde. Herren hadde til hensikt å føre det moderne Israel direkte inn i det lovede land, men opprør hindret at dette skjedde. Dersom det moderne Israel hadde vært lydig mot det framadskridende lyset fra den tredje engel, ville de ha advart verden, og Herren ville ha kommet tilbake for over hundre år siden.

For at dette skulle skje, måtte Herren ha virket frem en forvandling blant millerittene, og denne forvandlingen blir i Skriftene identifisert som Guds mysterium. Dersom adventismen hadde fulgt det fremadskridende lyset fra den tredje engel, da ville jubelårets basun ha lydt helt frem til enden, for det er i de dager da den sjuende basun lyder, at Guds mysterium fullendes. I Åpenbaringen 10 begynte denne basun, som er jubelårets basun og også den tredje vees basun, å lyde den 22. oktober 1844.

Og engelen som jeg så stå på havet og på jorden, løftet sin hånd mot himmelen og svor ved ham som lever i all evighet, han som skapte himmelen og det som er i den, og jorden og det som er på den, og havet og det som er i det, at det ikke lenger skulle være tid; men i de dager da den sjuende engels røst høres, når han skal begynne å blåse i basunen, da skal Guds mysterium være fullendt, slik som han forkynte for sine tjenere profetene. Åpenbaringen 10:5–7.

Den prøvende renselsesprosessen som begynte den 22. oktober 1844, og som var den tredje engels fremadskridende lys, begynte med lyset fra Daniel kapittel åtte, vers fjorten, og endte med lyset fra Daniel kapittel åtte, vers tretten. Den begynte med svaret i vers fjorten og endte med spørsmålet i vers tretten.

Disse nitten årene ble forbilledliggjort ved at Jesajas advarselsbudskap kom til Akas, kongen over det bokstavelige Juda, under en borgerkrig mellom nord og sør. Disse nitten årene endte med at

kongen i nord førte Israel bort i treldom. Disse nitten årene var et forbilde på den tredje engels ankomst i 1844 frem til opprøret i 1863. Det fremadskridende lyset fra den tredje engel ble fremstilt ved Jesajas budskap.

Forkastelsen av dette fremadskridende lys satte en slutt på millerittbevegelsen, og i denne prøvetid gikk den filadelfiske millerittbevegelsen over i den laodikeiske menighet. De nitten årene som begynte i 742 f.Kr., og de nitten årene som begynte i 1844, representerer begge en prøvelses- og renselsesprosess i de siste dager, det vil si den endelige prøvetid for den tredje engels fremadskridende lys.

I denne siste prøvelsesprosessen skal Guds mysterium fullendes. De hundre og førtifire tusen er de som venter, vender tilbake og blir beseglet.

Bind vitnesbyrdet sammen, forsegl loven blant mine disipler. Og jeg vil vente på Herren, som skjuler sitt ansikt for Jakobs hus, og jeg vil sette mitt håp til ham. Se, jeg og barna som Herren har gitt meg, er til tegn og til under i Israel fra hæskarenes Herre, som bor på Sions berg.
Jesaja 8:16–18.

Den avsluttende prøvetiden for det fremadskridende lyset fra den tredje engel i de siste dager begynte der den innledende prøvetiden begynte. Den begynte da Jesus løftet sin hånd opp mot himmelen og forkynte «at tiden ikke lenger skulle være». Denne kunngjøringen fant sted den 22. oktober 1844, da den syvende basun kunngjorde jubelåret ved avslutningen av den hellige syklus på syv. Syklusen på syv år, gjentatt syv ganger, var bokstavelig talt førtini år, eller to tusen fem hundre og tjue dager.

1989 markerer «endetiden» i de hundre og førtifiretusens bevegelse, og 1989 markerer avslutningen på de hundre og tjuseks årene som begynte ved opprøret i 1863. De hundre og førtifiretusens bevegelse begynte ved «endetiden», med et symbol på «de syv tider», for hundre og tjuseks er en tiendedel av ett tusen to hundre og seksti, som igjen er halvparten av to tusen fem hundre og tjue.

Jesus fremstiller alltid enden på en ting ved begynnelsen på en ting, og begynnelsen på de hundre og førtifire tusens bevegelse ble markert ved et symbol på de «sju tider», slik det også er ved slutten av bevegelsen. Dagene da den sjuende engel lyder, når Guds mysterium fullendes, begynte ved avslutningen av de «tre og en halv» dagene i Åpenbaringen kapittel elleve. Den sjuende basun, som også er det tredje Ve, lød sin annen tone den 7. oktober 2023, og Guds mysterium fullendes nå, slik «han har forkynt for sine tjenere profetene». Slutten på bevegelsen er markert ved et symbol på «sju tider», slik begynnelsen på den selvsamme bevegelsen var det.

Ved endens tid i 1798 tok de «sju tider» med Guds harme mot det nordlige riket slutt, og ved slutten av millerittenes bevegelse markerte forkastelsen av sannhetene som er knyttet til de «sju tider», opprøret i 1863. Jesus illustrerer alltid slutten på en ting med begynnelsen på en ting, og den første engels bevegelse (millerittene) illustrerer den tredje engels bevegelse (de hundre og førtifire tusen). Begge bevegelser begynner med og ender med de «sju tider». Du kan ikke finne på slike ting.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«De som innehar ansvarsfulle stillinger, må ikke la seg omvende til verdens selvnýtende, ødsle prinsipper, for det har de ikke råd til; og om de kunne, ville Kristus-lignende prinsipper ikke tillate det. Det er behov for mangfoldig undervisning. ‘Kven skal han lære kunnskap, og kven skal han gjera slik at han skjønar læra? Dei som er avvende frå mjølka og tekne frå morsbrystet. For bod må koma på bod, bod på bod; line på line, line på line; her litt og der litt.’ Slik skal Herrens ord tålmodig legges fram for barna og holdes framfor dem, av foreldre som tror Guds ord. ‘Ja, med stammende lepper og med et annet tungemål skal han tale til dette folk. Han som sa til dem: Dette er hvilen, la den trette få hvile; og dette er vederkvegelsen. Men de ville ikke høre. Og Herrens ord ble for dem bod på bod, bod på bod; line på line, line på line; her litt og der litt; for at de skulle gå og falle bakover og bli knust og bli fanget i snaren og bli grepet.’ Hvorfor?—fordi de ikke ga akt på Herrens ord som kom til dem.»

«Dette betyr dem som ikke har mottatt undervisning, men som har verdsatt sin egen visdom og har valgt selv å arbeide etter sine egne forestillinger. Herren gir disse prøven, at de enten skal innta sin stilling for å følge Hans råd, eller nekte og handle etter sine egne forestillinger, og da vil Herren overlate dem til det visse resultat. På alle våre veier, i all vår tjeneste for Gud, taler Han til oss: ‘Gi Meg ditt hjerte.’ Det er den undergivne, lærevillige ånd Gud ønsker. Det som gir bønnen dens fortrinn, er det forhold at den utåndes fra et kjærlig, lydig hjerte.»

«Gud krever visse ting av sitt folk; dersom de sier: Jeg vil ikke overgi mitt hjerte til å gjøre dette, lar Herren dem fortsette i sin innbilte vise dømmekraft uten himmelsk visdom, inntil dette skriftord [Jesaja 28:13] blir oppfylt. Dere skal ikke si: Jeg vil følge Herrens ledelse inntil et visst punkt som er i samsvar med min egen dømmekraft, og deretter holde fast ved deres egne tanker og nekte å la dere formes etter Herrens bilde. La spørsmålet bli stilt: Er dette Herrens vilje? ikke: Er dette oppfatningen eller dømmekraften til—?» Testimonies to Ministers, 419.